

מסורת הש"ס

(1) עירונן ק, ר"ה פה ירש
 וכוונתן פ"י הירד, פסחים פ"ג
 ר"ה, כ"ז ע"ה חר בכוונת סא.
 (2) וזהו (פ"ד) וירש ירש
 וס ורש, (פ"ד) לעיל פה, ס"ה
 (3) לעיל ע"ה; ורש; (4) פה
 ירש ח"ה, (5) לקמן כ"ז יומא ד'
 (6) פה ס"ה; (7) ורש; (8) ע"ה
 ורש רמאי פ"ה ה"ד, תרומות
 פ"ה ה"ד, כ"ט פ"ה ה"ד,
 ורש יומא פ"ה ה"ד, (9)
 לעיל פה, חמס' פה (פ"ה)
 פ"ה ה"ד, (10) לעיל לו ורש.

שניי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

עשה דממן אחת דהא בעידנא דקא
תם הוה דאחד עצם שיש בו מוח
ל מצות עשה והוא מצוה שיש בה
פני קיום העשה, וכוז מה הרמב"ם
ומסמך מה ארבע הוא עשה כן.

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

שנחערב בדס מעשר זין
קא סלקא דעתך השתא
במתנה וז משניהם ואס
מסן ארבע במסן ארבע.

א"ה היתנין במתנה אחת שנתעקרו בניתינן
 במתנה אחת יתנו במתנה אחת (מהן)
 מתן ארבע במתן ארבע יתנו במתן ארבע א
 מתן ארבע במתנה אחת ר"א אומר יתנו
 במתן ארבע ר' יהושע אומר יתנו במתנה
 אחת אמר לו רבי אליעזר הרי הוא עובר על
 כל תגרע אמר ליה ב רבי יהושע הרי הוא
 עובר על כל תוסף א"ל רבי אליעזר לא
 נאמר כל תוסף אלא כשהוא בעצמו א"ל ר'
 יהושע לא נאמר כל תגרע אלא כשהוא
 בעצמו ועוד א"ל יהושע כשנתת עברה על
 כל תוסף ונעשית מעשה בידך כשלא נתת
 עברה על כל תגרע ולא עשית מעשה בידך
 גמ' ע"ל ר"ל אליעזר לא הכשיר ר"א אלא שנים
 שנים אבל אחד אחד לא מתיב רבי י' ב
 וחכמים אומרים אפילו קרבו כולן חוץ מאחד
 מהן ישפך לאמה אמר ליה רבי יעקב לרבי
 ירמיה בר תחליפא אסברא לך מאי אחד זוג
 אחד וצריכא דאי איתמר בהא כהא קא"ל
 אליעזר משום דאיתעביד ביה כפרתא אבל
 בהא אימא מודי ליה רבנן ואי איתמר בהא
 בהא קאמרי רבנן אבל בהא אימא מודו לרבי
 אליעזר צריכא תנן התם צלוחית שנפלו
 לחובה מים כל שהו ב ר"א אומר זה שתי
 הזאות וחכמים פוסלין בשלמא רבנן סברי
 יש בילה והואה צריכה שיעור ואין מצטרפין
 להזאות אלא רבי אליעזר מאי קסבר א
 ב בילה כי מזה שתי הזאות מאי הוי דילמא
 תרוייהו ביא קא מוי אלא קא סבר ביש בילה
 א ב קסבר אין הואה צריכה שיעור למה לי
 שתי הזאות אלא קסבר והואה צריכה שיעור
 ואי קסבר אין מצטרפין להזאות כי מזה שתי
 הזאות מאי הוי ואי נמי מצטרפין להזאות
 מי ימר דלמא ליה שיעורא אמר ריש לקיש
 לעולם יש בילה והואה צריכה שיעור והכא
 במאי עסקין כגון שנתעקרו אחת באחת
 רבא אמר לעולם יש בילה והואה אין צריכה
 שיעור וקנסא ב דקנסו רבנן כי היכי דלא
 משתרש ליה רב אשי אמר ב אין בילה זה
 שתי הזאות מיתיבי רבי אומר לדברי ר"א
 והואה כל שהוא מטהרת הואה אין צריכה
 שיעור והואה ב מחצה כשר ומחצה פסול

א: הכא במאי עסקין כגון
ששורש שורשן מו ומעברו
תגלו ליה שיעורא שיערי
הוא הוה דא שמיס' ולתת לאת
רבה כל שכן דכשר כי מזה
הי' להיטיב אלף משום פסילי
ה' לאקשימי' ענה ואלוקא
ל' לאו למיני' שיעורא אלף
מכונסת כספרים וגרלה צניי'
שור כרבה ומיור קנסא ליה
מדי תרס שטא אלף כן
קאלל כל שטא. וסיניו נשאר
ר כסירה אל הכי דק לישנא
סן קטנות מאד. ולקמן מות'
הוא ורורה אלף אלף
פסול. אלף תימא חללה
לויכור דעני חמיל לזו מ

ה. ולית תסגי כחדא, יייל לריכא תוא הסגיה
אסר דליו לריכא שדורה;

מקומו של המוסף הוא כמובן, כפי שכתבנו, כמקום שבו נמצא המוסף. וזהו המקום שבו נמצא המוסף. וזהו המקום שבו נמצא המוסף.

ח. פ.

שג אב מ"י פרק ב מהלכות
 פסח"מ הלכה יא:
 שד ג מ"י פ"ט מהלכות פרה
 אדומה הלכה ח:
 ד מ"י פ"ג שם הלכה א:
 שח ה מ"י פ"י שם הלכה ח:

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

יִהְיֶה. כִּי אֲפִילוּ כְּסִירָא לְהוּי כִּי בִּילֵה
 שְׂעוּר וְאִין מִשְׁטַרְפִּין לְהוֹאֹת
 אִין אֲרִיסָה זְרִירָה שְׂעוּר וְכִין שְׁנַפְלִי
 וְכִזְבוּקֵתָם פִּירֵה דִרְנָגן כְּסִירֵי אֵי
 בִּילֵה מִתְּרַסֵּן מִמֶּנּוּ אִם יִהְיֶה וְכִין
 כְּסִיר אֲלֵמָה סַמְכִין אֲבִילָה וְאִמְרִין
 חֵלֶה מִתְּמַעְרֵב בְּלֵה מִתְּמַעְרֵב בְּכִין
 וְאִין כִּי טִיפֵה מִזֵּה שְׁלֵה יֵהֵא [בֵּה]
 מִתְּכַרְכְּרִי קָלֵה וְקֵסֵה אִם כִּן מֵהָ
 מִתְּפַקֵּא לֵה רִבִּי אֲלִיעִזֹּר לִדְרִי נִי
 דִּיזֹק מִתְּחַתִּין דִּיש בִּילֵה דֵהָ מִכְּסִר
 לְנַחֲמִילָה אֲלֵה עַל כְּרַחֲרִין מִתְּחַתִּין
 לִירֵכָה לְמִדָּק דִּילֵמָה צַעֲלוּנִים
 וְרִכָּה מִכְּסִר דְּרִי אֲלִיעִזֹּר וְכִין
 שְׁתַּנֵּן לַמַּעֲלֵה כְּשִׁעוּר חֲתָחוּסִים וְעוּד
 בְּדִמְקוּי לְקַמֵּן לִרְנָגן נִי אִם לֵה
 וְכִין וְכִין כְּסִיר הִיטֵי דִּילֵה צַעֲלוּנִים
 מִיֵּהוּ לְקַמֵּן מוֹכִיסֵי בִּילֵה מִדְּקִמֵי
 וְהַתְּחַתִּין עִילֵי לוֹ

אמר ריש לקיש לעולם קסבר יש
בילה והוא צריכה שיעור
שעשרין זהירות. פי' לקוט' יס
בילה גרסין צריכ' לה קסבר דכיון
דלמחר הוא צריכה שיעור מאי
דחוקיה למחר דלרבי אלעזר אין
בילה לנאשוי מתניתין ולאוקמי
מתניתין בשניי דחוקי דלמקלן ועוד
יש לדקדק אי אין בילה למה ליה
למחר צריכה שיעור מאי' אין
צריכה שיעור חס'.

בגנו שנתקרב אחת באחת. הקשה
ה"ר חיים דביומא (דף ה.ד.)
[פ"א] (דף ט.ו.) אמר "אפי'
נבנדה
למ"ד אין הוא לא לרבים שיה"מ
נבנדה אבל במנהג לרבים שיעור
וא"כ כשנתן אחת בנחת והוא
הוא ראשונה ליבא בשניה שיעור
במנהג א' ויתכן כיון דכתחילה
הוא ראשונה שהיא תחילה טהרתו
שיעורא במנהג אין בך כלום
שהוא ראשונה מלערפת להואה שיה
י"י ה' גומא אמרין גבי נטילה
דימים (הולין דף ק.ו.) דמרביטין נטילין
דימים ויבחי דרביטין אין אחד נטיל
יעוד י"ל דלחת בנחת לאו דוקא
דפי' כבועטס דאס היה מן הכשרין
ההרבא לא שכן דכשר דמי מהי שחי
האות דטופסין דכשרין מהיאי חמי
למיפסל אלא משום פסולין נקט לה:
רב אשי אפר כ"י שהוא תנן. ואין
יבילה וסבר הוא אין לרבים שיעור
ואי יבא דילמא מן הפסולין
אין אכל כי יבא תרמי אין אפשר

כל שהוא דליכא שיעור האזה והאזה
ברר ים בילה להסתא בין שמי
האזה מן הכשירין דלדבריו ^{לא} נמי
לחלק הכל שהו לשמים. כר"י:

קוקס דכ"ן דלמר האזה כרבה שיעור
ר"בא אמר לעולם ים בילה והאזה
מכרז דלפסוק ו להרבות מניין בנים
שהו מנן ואין בילה זה שמי האזה
בדלה הוה כמי ליה ושמי האזה (לר'
י' יא אפשר דליכא בחדא מניייהו מן
אחת באחת דלסן קו וי שמע י
בבהאזה פסוחה מכאן וי אפשר שיהו
ליעזור. דמכשיר בשמי האזה: האזה
דהאזה כל שהוא מסורא דהאזה אין
י עמה מערובא פסול אלף אפילו ים
א קמי ים כרבה וקאשי לרש לקש:

קמץ מן השמן, אבל הוא בפתחו שנותן היטב את הלאיסים] ולא כולו בזה אמור להקטין [תשישים] אבל זה היה היה שנותן בכל תוספת, הקטן כמות אמאי לא אמר תני אביהו דאמאי לא תנין אלא שפסול הוא חסמל ואי אפשר אלא יו דאמי עשה ודחי לא תעשה אלא כגון כלאים בציצית עשה קיום עשה באתח ואסור לאו באתח וכוון שבשול עשה חסמל ואסור לא באמר כל חסמל אלא בזה ברת על כל חסמל עשה מעשה [בירון] ודחי לא בזה